

Conferència Nacional del PCPC sobre la qüestió nacional i el procés sobiranista¹

La política catalana, i en general la vida d'àmplies capes de la societat catalana, ha estat condicionada per l'aposta sobiranista de la fracció dominant de la burgesia nacional catalana. Des de l'any 2010, en que el Tribunal Constitucional declara inconstitucional el cos fonamental de l'Estatut de Catalunya, es produeix una ofensiva per etapes de les forces polítiques nacionalistes encaminada a declarar a Catalunya un Estat part de la Unió Europea.

Al discutir aquest document de la Conferència, es manté pel 9 de novembre la convocatòria d'una consulta amb doble pregunta, sobre si Catalunya ha de ser un Estat i si aquest estat ha de ser independent. Els i les comunistes no ens podem quedar al marge d'aquest fet, no podem mirar cap a una altra banda i dir que no existeix cap procés sobiranista.

El PCPC, al llarg de diverses declaracions ha anat definint la seva posició respecte aquest procés, però a pocs mesos de la consulta i a unes setmanes del que serà un nou 11 de setembre històric, els i les comunistes catalans necessitem analitzar l'actual conjuntura amb la claredat suficient per tenir una posició davant la consulta i davant el procés plenament coherent amb la nostra proposta a la classe obrera catalana d'una Catalunya Socialista.

En el nostre Primer Congrés celebrat fa un any vàrem definir el caràcter nacional català, analitzant com a partir del segle XVIII es comença a configurar una burgesia que el segle XIX es constitueix en burgesia nacional. Aquesta burgesia nacional, tant per les lleis internes del capitalisme com pel propi desenvolupament de la lluita de classes ha tingut un caràcter pendulant entre l'anhel d'un estat-nació propi i la necessitat d'un mercat ampli i d'un aparell estatal capaç de fer front a la classe obrera i garantir el poder burgès.

En aquest document no entrarem a analitzar les arrels històriques i el procés de construcció d'una burgesia nacional que avui impulsa un procés sobiranista. Això està suficientment desenvolupat a la tesi política del nostre Primer Congrés. Però aquesta ponència està estretament vinculada al que el Congrés del Partit va aprovar i representa la seva continuïtat i aprofundiment.

---

¹ En aquest document, al referir-nos a procés sobiranista no ens referim a la sobirania tal i com l'entenen els i les comunistes. Emprem aquest terme per referir-nos al procés impulsat per la burgesia catalana per inserir directament a Catalunya dins el pol imperialista europeu.

1. Breu cronologia del procés sobiranista

1.1 Antecedents, l'Estatut de Catalunya de 2006 i el recurs constitucional.

Des de l'any 2004, en ple mandat del tripartit del PSC, ERC i ICV-EUiA es constitueix la ponència que anava a redactar el nou Estatut d'Autonomia. El President de la Generalitat era en Pasqual Maragall, membre de l'ala catalanista del PSC.

Aquest nou Estatut va ser resultat de molt dures negociacions entre els representants de les diferents faccions de la burgesia catalana, representada pel tripartit, al capdavant del qual estava un PSC dirigit per la seva ala catalanista i per CiU, dirigit ja per Artur Mas.

En les negociacions entre el tripartit i CiU es perfilava un nou Estatut d'Autonomia on es definia que Catalunya era una nació, el deure de conèixer el català, que Catalunya fos una circumscripció electoral europea o un règim tributari propi². Fonamentalment es definia que Catalunya era una nació, que el català era la seva llengua, que Catalunya recolliria i gestionaria els seus impostos en una hisenda pròpia i que Catalunya tindria representació pròpia a la Unió Europea. Aquest text fou aprovat pel Parlament català el 2005.

Però els termes en que s'expressava aquest Estatut xocava frontalment amb l'oposició del PP³ i d'amplis sectors del PSOE. El PP convocà massives mobilitzacions contra un Estatut que considerava que era un intent de trencar Espanya i des del PSOE s'advertia que abans d'aprovar al congrés dels diputats l'Estatut cal assegurar que fos constitucional, i que tal i com estava redactat no ho era. Després de dures negociacions, Artur Mas, llavors líder de l'oposició es reuneix d'esquenes al Govern tripartit amb el President espanyol i arriben a un pacte que incloïa nombroses modificacions del text original, on s'eliminava la definició expressa de que Catalunya era una nació, es suavitzava la pretensió d'una hisenda catalana i d'una justícia catalana i s'eliminava que Catalunya pogués tenir representació directa a la UE.

Aquesta negociació entre el PSOE i CiU va causar un profund malestar dins el tripartit i especialment al PSC. Finalment, el març de 2006 les Corts espanyoles aproven el nou Estatut. El juny el nou text estatutari es porta a referèndum a Catalunya on s'aprova amb un 73,9% dels vots i amb una abstenció del 50%.

Tot seguit Pascual Maragall anuncia que no es presentarà a la reelecció. El seu successor seria en Montilla, i representa que dins l'aparell del PSC la pugna entre el sector catalanista i el més proper al PSOE es feia evident.

2 http://es.wikipedia.org/wiki/Estatuto_de_autonom%C3%ADa_de_Catalu%C3%B1a_de_2006

3 <http://hemeroteca.abc.es/nav/Navigate.exe/hemeroteca/madrid/abc/2005/02/06/003.html>

Si el juny es referendava a Catalunya l'Estatut, el juliol el PP presentava un recurs d'inconstitucionalitat en el que es recorrien 114 dels 223 articles de l'Estatut. Sobretot tots aquells que feien referència al caràcter nacional català, a la llengua, a la justícia, la bilateralitat i el finançament.

El novembre del 2006, unes noves eleccions donen el Govern a un nou tripartit, aquest cop liderat per Montilla, qui ja l'any 2007 avisava de la desafecció creixent de Catalunya respecte Espanya si no es resolía la qüestió catalana⁴.

Després de dos anys, el 28 de juny de 2010, el Tribunal Constitucional sentenciava que la major part de l'Estatut era inconstitucional⁵. Aquesta sentència modificava substancialment un Estatut que ja havia sigut modificat per a poder ser aprovat a les Corts, i en definitiva anul·lava totalment les pretensions d'una Catalunya amb amplies competències i entesa com a subjecte polític que establís una relació quasi igualitària amb l'Estat Espanyol.

La reacció del tripartit, CiU, sindicats i 1.600 organitzacions diverses no es va fer esperar i el 10 de juliol de 2010 es convoca una manifestació sota el lema "Som una nació. Nosaltres decidim", amb una massiva participació, que segons les fonts oscil·la entre les 425.000 segons El País i 1,5 milions segons Òmnium Cultural.

Aquesta manifestació la podem considerar com el punt de partida del procés sobiranista que vivim. Òbviament el full de ruta estava marcat de molt abans.

Durant l'any 2009 i el 2010, s'inicien una sèrie de consultes sobiranistes a nombrosos municipis catalans. Aquesta campanya fou iniciada el 13 de setembre de 2009 i conclougué el 10 d'abril de 2011 a Barcelona⁶.

Aquest procés que va des de la redacció de l'Estatut, passant per les consultes independentistes als municipis, fins a la manifestació del 10J ens ha de fer veure quines son les claus que expliquen el que veiem avui. Analitzat i vist amb perspectiva veiem com el procés sobiranista que vivim avui és molt lluny de ser la dèria d'un polític embogit, al contrari, és una aposta de la major part de la burgesia catalana des d'abans de l'any 2005.

En primer termini hem de situar el moment en el que es redacta l'Estatut original és el 2005, en plena expansió del capitalisme espanyol i català.

---

4 <http://www.publico.es/politica/14487/montilla-advierte-de-la-desafeccion-de-catalunya-hacia-espana>

5 www.elpais.com/elpaismedia/ultimahora/media/201007/09/espana/20100709elpepunac_3_Pes_PDF.pdf

6 <http://www.elpuntavui.cat/canals/politica/consulta-independencia/resultats-consulta-independencia.html>

En segon lloc qui li dona recolzament, PSC (amb l'ala catalanista dominant), ERC, ICV, EUiA i CiU. O el que és el mateix la burgesia catalana en el seu espectre més ampli, els sectors professionals liberals i els representants de l'esquerra institucional.

En tercer lloc ens cal situar quins eren els elements fonamentals de l'Estatut:

- a) Inclusió directe de Catalunya a la UE
- b) Hisenda pròpia i concert fiscal
- c) Poder judicial propi

Amb aquests elements, però sense dir-ho, es plantejava una Catalunya confederada a Espanya integrada directament a la UE.

En quart lloc, què sacrifica Artur Mas en el seu pacte amb Zapatero? Fonamentalment la inclusió directe a la UE, i fent modificacions secundàries a la resta de qüestions, deixant un Estatut que tot i descafeïnar-se suposava un important avenç en la configuració d'una Catalunya confederada.

I per últim, quin és el resultat? Un PP cridant a manifestacions espanyolistes, promovent el boicot als productes catalans i denunciant al Tribunal Constitucional l'Estatut. Un Estatut que, un cop retallat pel TC, deixa en paper mullat qualsevol pretensió de la burgesia catalana de construir estructures d'estat i d'integrar-se de forma directa al pol imperialista europeu.

1.2 Anys 2011 i primera meitat del 2012, l'impàs.

Des del 23 de desembre de 2010, Artur Mas és President de la Generalitat, el tripartit ja és història. El gener de 2011, Artur Mas, acabat de ser escollit President declara que "Si Espanya no es mou, no hi haurà trobada si no ruptura"⁷. Definia com a prioritat aconseguir el pacte fiscal, situava que davant una possible majoria absoluta del PP negociaria igual i si no hi havia acord "Catalunya hauria de prendre el seu camí", tot i que descartava un referèndum calia avançar cap a la "plenitud nacional".

Encara era President d'Espanya Zapatero, però ja s'albirava una més que probable majoria absoluta del PP, i així fou, el 20 de novembre de 2011 el PP guanya les eleccions generals.

La victòria del PP amb majoria absoluta del PP que liquidà l'Estatut i promogué el boicot als productes catalans i mobilitzacions massives contra les pretensions d'augmentar l'autogovern, no augurava cap període de tranquil·litat en les relacions entre les dues administracions.

---

⁷ <http://www.lavanguardia.com/politica/20110109/54098906742/artur-mas-si-espana-no-se-mueve-no-hay-encuentro-sino-ruptura.html>

CiU no només entra al govern amb una agenda de “plenitud nacional”, assumeix les polítiques d’austeritat de la Troika com a pròpies, i comença a aplicar dures retallades socials, retallades al sector educatiu, augment de taxes universitàries, aprofundeix la privatització del sistema sanitari, etc. Sempre és clar situant com a causa de les retallades un deficient sistema de finançament.

En política econòmica el Govern convergent continua la batalla del tripartit pel projecte estratègic del corredor mediterrani, un corredor logístic que comunicaria tota la costa mediterrània peninsular amb França mitjançant un sistema de ferrocarril d’ample europeu, i que es centraria fonamentalment en les mercaderies i l’alta velocitat.

Per a la burgesia catalana representa un projecte estratègic per que aquest sistema permetria connectar el sistema portuari català amb Europa.

L’ampliació del port de Barcelona, en un pla estratègic 2003-2015, s’integra dins aquest pla.

Altra projecte estratègic és el convertir Spanair en la companyia aèria de bandera catalana, un projecte de l’anterior Govern⁸, companyia que entra en fallida el 2012. L’objectiu estratègic de la burgesia catalana fou convertir l’aeroport del Prat en un ‘hub’ intercontinental, i en una peça clau d’una Catalunya amb un autogovern amb projecció europea. L’ampliació de l’aeroport el 2009, la construcció d’una tercera pista el 2004 i la connexió de l’aeroport amb el metro, foren els projectes fonamentals que el Govern de CiU heretà i es feu seus.

El desenvolupament del corredor mediterrani per a mercaderies, la negativa del govern central de convertir El Prat en un ‘hub’ internacional, els retards de l’ampliació portuària i de la interconnexió de l’alta velocitat amb França, seran els conflictes fonamentals entre la Generalitat i el govern central.

Aquests conflictes no impediren que CiU i el PP pactessin conjuntament la reforma laboral vigent, l’atac més grans als drets de la classe obrera a l’Estat espanyol dels darrers 30 anys. L’aportació fonamental de CiU i condició per votar afirmativament a la reforma laboral fou el permetre que les administracions públiques poguessin executar ERO.

Aquest període en definitiva representà la presa de posicions de dos nous actors a Sant Jaume i a La Moncloa.

1.3 L’11 de setembre de 2012 i les eleccions anticipades

⁸ <http://www.eleconomista.es/economia/noticias/2605229/11/10/Las-aerolineas-denuncian-las-ayudas-catalanas-a-Spanair.html>

El març de 2012 es crea, després d'un llarg procés d'acumulació de suports, l'Assemblea Nacional Catalana. Organització que anirà de la mà d'Òmnium Cultural en l'objectiu de situar la qüestió de la sobirania nacional en l'agenda social catalana.

L'ANC convoca immediatament per al 11 de setembre una manifestació sota el lema "Catalunya, nou Estat d'Europa".

Tots els mitjans de comunicació públics i privats es volquen en la difusió d'aquesta convocatòria. Els mitjans públics de la RTVC emeten programes informatius indicant com assistir a la manifestació, igual fan els mitjans públics, el Grup Godó (La Vanguardia - 8TV), el Grupo Z (El Periódico), Hermes Comunicacions (El Punt Avui) i el diari Ara convoquen i difonen extensament aquesta convocatòria.

La manifestació aplegà 2 milions de persones segons l'ANC, 1 milió i mig segons la Guàrdia Urbana i 600.000 persones segons la Delegació del Govern Espanyol a Catalunya. Hi participaren tots els partits del Parlament excepte el PSC, el PP i C's. Tot i que destacats dirigents del PSC i varen assistir. L'esquerra independentista convocà una altra manifestació que s'acabaria fonent amb la gran marxa.

CCOO i la UGT també hi participaren juntament amb centenars d'entitats i associacions de tot el país.

Aquesta gran manifestació, la seva transversalitat i l'enorme desplegament de mitjans representava un salt qualitatiu. Des del PCPC es comença a veure que el tradicional plantejament que fèiem a l'analitzar manifestacions com el 10J, el nou Estatut o la consulta dels municipis per la independència, no era el que es corresponia amb la realitat. Fins ara parlàvem de pugnes interburgeses per un millor repartiment del 'pastís' espanyol; però això anava més enllà, la mobilització de recursos, la centralitat de la qüestió europea i la multitud aplegada indicava que la qüestió anava més enllà.

En el discurs de l'11 de setembre Artur Mas defineix uns elements fonamentals, la capitalitat Mediterrània de Catalunya, les amenaces a l'autogovern i el trencament de les regles del joc de la transició⁹.

Immediatament després de la manifestació, el President de la Generalitat, afirma que ha escoltat el clam popular en favor de l'Estat propi.

El 27 de setembre es posa a votació la resolució 742/IX¹⁰ sobre el Dret a decidir, amb el vot afirmatiu de tots els parlamentaris excepte els del PP, C's que voten en contra i l'abstenció del PSC (85 a favor, 21 en contra i 25 abstencions -un diputat del PSC trenca la disciplina i vota a favor-).

⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=F4o3s80lthk>

¹⁰ <http://www.parlament.cat/activitat/bopc/09b390.pdf>

Als pocs dies s'anuncia la convocatòria d'eleccions anticipades per al 25 de novembre, i afirmava que es convocaven aquestes eleccions per que el Parlament que en resultés fos el qui decidís si s'iniciava el camí cap a la creació d'estructures d'Estat. La posició del PCPC davant aquestes eleccions era clara¹¹, i apuntava ja al nou anàlisi que apuntàvem abans sobre el caràcter seriós d'aquesta aposta per part de la burgesia catalana.

El resultat electoral és un cop per CiU¹², que esperava capitalitzar la seva posició en favor del dret a decidir. Els resultats són clarament favorables a ERC que guanya 11 diputats i es converteix en segona força política, mentre CiU en perd 12. Tot i això CiU continua sent la primera força política, però sense la majoria absoluta que esperava.

La pitjor part se l'endú el PSC, que entra en una dinàmica de descomposició, i els grans guanyadors, Ciutadans que passa de 3 a 9 regidors i les CUP, que entren al Parlament amb 3 diputats.

Amb el suport d'ERC¹³, Artur Mas és proclamat nou President, i el 23 de gener de 2013 el Parlament de Catalunya aprova una Declaració de sobirania i del dret a decidir del Poble de Catalunya¹⁴.

Aquesta declaració, declarada inconstitucional el març de 2014, defineix al poble català com a subjecte polític i sobirà, i que es defensaran i promouran els principis fundacionals de la Unió Europea.

Va ser aprovada amb 85 vots a favor (CiU, ERC, ICV-EUiA, i 1 de les CUP), 41 en contra (PSC, PP i Cs) 2 abstencions (CUP) i 5 no vots de diputats del PSC de l'ala catalanista. L'actual composició parlamentària tindria 92 parlamentaris a favor de les posicions sobiranistes i 41 en contra.

Aquesta declaració dona la pistonada de sortida al que coneixem com a procés sobiranista. A partir d'aquest moment l'escalada de declaracions i totes les mesures del govern de la Generalitat va encaminat a fer efectius els termes d'aquesta declaració.

L'11 d'abril es constitueix el Consell Assessor per a la Transició Nacional, que realitza nombrosos estudis jurídics i tècnics de cara a aconseguir la sobirania. En ell hi ha diverses personalitats vinculades amb el sionisme.

---

11 <http://www.pcpe.es/component/k2/item/1843-davant-la-convocat%C3%B2ria-d%E2%80%99eleccions-anticipades-a-catalunya.html>

12 http://www.gencat.cat/governacio/resultats-parlament2012/09AU/DAU099999CM_L2.htm

13 <http://www.pcpe.es/component/k2/item/2069-davant-la-signatura-del-pacte-d%E2%80%99estabilitat-signat-entre-ciu-i-erc.html>

14 http://www.parlament.cat/web/actualitat/noticies?p_id=129656021

El 26 de juny es constitueix al Parlament el Pacte Nacional pel Dret a Decidir¹⁵, com un organisme conformat per la 'societat civil', les institucions i els partits polítics de cara a avançar cap a la consulta. Hi ha més de 1.600 entitats adherides, entre elles, els sindicats majoritaris, ONG i associacions diverses.

S'elaboren nombrosos documents sobre com hauria de ser una futura Catalunya sobirana, tant en l'educació, l'habitatge, la salut, l'acció exterior, etc.

1.4 11 de setembre de 2013 i la concreció de pregunta i data per la consulta

Si la diada de 2012 va tenir un caràcter històric la de 2013 no es podia quedar enrere. Inspirats per les cadenes humanes anticomunistes de les repúbliques bàltiques, l'ANC convocà a una cadena humana que unís de nord a sud Catalunya. Feia falta mobilitzar unes 400.000 persones al llarg de tot el país. És el que s'anomenaria Via Catalana cap a la Independència.

Igual que el 2012 tots els engranatges comunicatius i institucionals es varen posar a la disposició de la iniciativa.

En total van participar 1.600.000 catalans i catalanes. Una demostració de força que encetava el camí cap a la consulta. Immediatament després, s'iniciava el procés de reunions per consensuar entre les forces sobiranistes una pregunta i una data per a la consulta.

El 12 de desembre de 2013, les forces polítiques en favor del dret a decidir arriben a un acord sobre la pregunta i la data per a la consulta¹⁶.

La consulta es programa pel 9 de novembre de 2014, i es realitzarà un doble pregunta encadenada, que diu: "Vol que Catalunya sigui un Estat?, en cas afirmatiu Vol que aquest Estat sigui independent?" amb aquesta pregunta es satisfan les opcions federalistes (ICV-EUiA) i confederalistes (UDC).

El PCPC, davant aquest anunci ha mantingut una posició clara¹⁷, situant a la classe obrera i la lluita de classes en el centre de la qüestió, igualment es situava el dret a l'autodeterminació dels pobles com un principi dels i les comunistes.

La maquinaria del procés sobiranista segueix el seu full de ruta, s'acorda demanar al Govern Central el traspàs de la competència per realitzar

15 <http://www.dretadecidir.cat/>

16 <http://www.lavanguardia.com/politica/20131212/54395453465/artur-mas-anuncia-pregunta-de-la-consulta.html>

17 <http://pcpc.cat/davant-lacord-sobre-la-pregunta-i-la-data-de-la-consulta-sobiranista/>

consultes, i el 8 d'abril es demanarà al Congrés espanyol, s'ha aprovat un pressupost ampliable de cinc milions d'Euros per a la consulta, la vicepresidenta Joana Ortega s'ha designat com a la responsable del Govern per impulsar la consulta, s'han comprat les urnes, es treballa en un software per al vot electrònic dels catalans a l'estranger, s'està demanant als ajuntaments que cedeixin el padró municipal per poder elaborar un cens electoral propi, etc.

2. La burgesia catalana, Foment del Treball i composició classista del bloc en favor del Dret a decidir

A Catalunya parlar de l'oligarquia és parlar de Foment del Treball Nacional, hereus directes de Cambó i la Lliga Regionalista, és la patronal que agrupa a les majors empreses catalanes. Aquesta patronal té el seu origen en la patronal del tèxtil de principis del segle XX i és part de la CEOE espanyola.

Foment del Treball representa a la oligarquia catalana i a la alta burgesia, ha subscrit el Manifest del Pacte Nacional pel Dret a Decidir escrit per Joan Rigol¹⁸, en el que es defensa el dret a decidir de Catalunya, reconeixent que és una nació i subjecte polític. Tot i signar aquest manifest, foment no va signar el Pacte Nacional al·legant que no es volien immiscir en política.¹⁹

Foment així manté cert equilibri, tot i que en els darrers mesos ha deixat clar que el seu model és el d'un nou pacte fiscal²⁰ que permeti desenvolupar les infraestructures i la connexió amb la UE, alhora que es manté la vinculació amb la resta de l'Estat.

Però Foment té un nucli dur, que es podria qualificar com la oligarquia catalana. Aquesta oligarquia no opera com un bloc monolític, hi certs elements que demostren una oposició frontal, com Lara, propietari de la Editorial Planeta i Antena 3 entre altres grans propietats, o Josep Olliu, President del Banc de Sabadell. Aquests membres de la oligarquia catalana mantenen una frontal oposició al procés sobiranista català²¹²², tots ells amb grans negocis i actius apalancats a la resta de l'Estat.

Un altra grup de la oligarquia catalana es pot considerar la "tíbia" que oscil·la, deixa portes mig obertes i de vegades les tanca, i d'altres les obre. Con Isidre Fainé, president de CaixaBank, a priori contrari a la independència, però que posa per davant el pacte i la sortida legal²³, representa el sector que reclama més autogovern i un pacte fiscal.

I per últim hi ha un tercer grup oligàrquic que amb diferents intensitats contribueixen a enfortir el procés sobiranista, un exemple és el Comte de

18 <http://www.vilaweb.cat/noticia/4144147/20130916/manifest-pacte-nacional-dret-decidir.html>

19 <http://www.vilaweb.cat/noticia/4146025/20130925/foment-gosa-entrar-pacte-nacional-dret-decidir.html>

20 http://www.ara.cat/economia/Foment_del_Treball-dret_a_decidir_0_1109289216.html

21 http://cincodias.com/cincodias/2014/02/12/mercados/1392205316_995798.html

22 <http://www.elmundo.es/elmundo/2012/09/28/espana/1348832591.html>

23 <http://www.elperiodico.com/es/noticias/politica/faine-caixa-acuerdo-disputa-soberanista-3008169>

Godó, propietari de La Vanguardia i 8TV, i que darrerament a rebut la concessió de la gestió de tota la publicitat dels mitjans públics²⁴. Un altra exemple d'aquest sector oligàrquic que cada cop està prenent més rellevància és Víctor Grífols, president de la farmacèutica que du el seu nom, i amb el 95% del seu negoci fora de Espanya, fonamentalment als Estats Units²⁵.

Però la burgesia nacional catalana és molt més diversa que la que representa el nucli dur de Foment del Treball Nacional. La patronal de les PIME catalanes, la CECOT, recolza el procés sobiranista²⁶. CECOT és una patronal molt influent, amb seu a Terrassa, forma part de Foment i compta amb més de 8000 empresaris afiliats. La Cambra de Comerç de Barcelona o altres patronals petites com Fepime i Pimec també s'han adherit al Pacte Nacional pel Dret a Decidir.

Però l'exemple més paradigmàtic és el Cercle Català de Negocis, organització empresarial que es declara obertament independentista i que en els darrers anys ha rebut molt suport mediàtic als mitjans públics i ha experimentat un fort creixement.

Aquesta composició i posicionament de la burgesia nacional catalana permet veure d'una forma molt gràfica la seva traducció al sistema de partits català. CDC representa un sector oligàrquic i burgès compromès amb el procés, UDC i la seva aposta confederal al sector oligàrquic i burgès que cerca un "nou encaix" català a Espanya i Europa i ERC representa fonamentalment a la mitjana, petita burgesia i professionals compromesos amb la independència. A l'altra banda, el PSC en franca descomposició, a l'apartar el sector catalanista (que caurà rendit als braços d'ERC) s'ha convertit en el representant de les fraccions liberals de la burgesia catalana, el PP del grup oligàrquic que s'oposa frontalment a la independència i Ciutadans actua com a antítesi d'ERC recollint els sectors de la mitjana, petita burgesia i professionals contraris al procés.

Aquesta descripció és simple, però ens permet visualitzar als interessos de quina fracció de la burgesia respon cada força política. L'hegemonia de CDC i ERC ens ha de permetre visualitzar quines fraccions de l'oligarquia i la burgesia nacional té l'hegemonia a Catalunya i dirigeix el procés.

Com situem a la tesi política del nostre Primer Congrés la burgesia catalana ha tingut un caràcter pendular, i oscil·la entre l'anhel d'un estat propi i la necessitat d'un mercat i un gran estat protector. El discurs actual de la fracció

---

24 http://www.economiadigital.es/es/notices/2014/03/tv3_perdera_150_millones_por_externalizar_la_gestion_de_la_publicidad_al_grupo_godo_51690.php

25 <http://www.expansion.com/2014/04/03/economia/politica/1396526838.html>

26 <http://www.lavanguardia.com/economia/20131026/54391701375/cecot-exige-consulta-catalunya-calidad-democratica.html>

dominant de la burgesia nacional catalana, avui la fracció sobiranista situa el gran mercat i l'Estat protector a la UE.

3. Les masses populars i els moviments socials en el procés sobiranista

Si la descripció de les posicions dins la oligarquia i la burgesia nacional catalana ens permet fer-nos una imatge de les motivacions i dels conflictes interns de la classe dominant, ens faríem un flac favor si ens penséssim que el que està succeint a Catalunya succeeix només per la voluntat de la facció dominant de la burgesia i els seus representants polítics. Pensar així ens impedirà veure el substrat que ho permet, què és el que fa que ERC i CiU tinguin la capacitat de mobilitzar al carrer milions de catalans i catalanes i que el PP i C's uns pocs milers? Podem pensar que l'acció dels mitjans de comunicació al servei del projecte sobiranista és fonamental, i ho és, però la facció espanyolista de la burgesia també disposa de potents mitjans comunicatius i propagandístics i en canvi els resultats son inversament proporcionals.

A Catalunya la qüestió nacional no es limita a una burgesia que vol ser nacional per guanyar més diners, no podem ser tan simples. Com s'ha desenvolupat a la tesi congressual, el fet nacional català es fruit d'un llarg procés històric que configura d'una forma accentuada tots els trets necessaris per ser una nació. I per tant, aquest procés històric ha provocat un desenvolupament particular de les classes socials i per tant de la lluita de classes.

La burgesia nacional catalana ha sabut captar i instrumentalitzar aquesta realitat en funció dels seus interessos, però això no pot fer negar que les masses obreres i populars de Catalunya, amb diferents matisos i evolucionant durant el temps, tenen consciència de pertànyer a una col·lectivitat nacional concreta i diferenciada de la resta de l'Estat Espanyol. I al llarg de la història les expressions d'aquest fet s'han succeït de diverses maneres.

Davant aquesta realitat innegable, al voltant del projecte sobiranista de la fracció dominant de la burgesia nacional catalana, s'ha articulat tot un teixit social de base popular de gran transversalitat ideològica que avarca des de l'extrema dreta fins a l'extrema esquerra, des dels sectors conservadors de l'església catòlica fins als progressistes, des del sindicalisme de pacte i concertació al sindicalisme de classe, des d'un esbart dansaire d'una comarca fins a l'associació d'escacs d'un barri obrer de la perifèria de Barcelona.

Aquesta transversalitat social ha permès al projecte sobiranista de la burgesia catalana poder escudar-se en les masses catalanes i en la seva voluntat, donant-li el caràcter democràtic que necessita.

Per tal de poder-nos fer una molt lleugera idea d'aquesta transversalitat necessitem conèixer cert elements clau que alhora aglutinen al seu voltant centenars d'organitzacions, associacions i col·lectius diversos.

Pel que fa a partits polítics trobem que el ventall darrera el dret a decidir o la independència avarca des de l'extrema dreta de l'UNC a l'esquerra independentista entorn les CUP, a ICV i a EUiA, i a l'extrema esquerra del Procés Constituent i Revolta Global per posar uns pocs exemples.

En l'àmbit sindical el sindicalisme de pacte i conciliació d'UGT²⁷ i CCOO²⁸ s'ha adherit al Pacte Nacional pel Dret a Decidir, i sindicats alternatius com la USTEC²⁹ o Co.Bas també recolzen en l'actual marc el dret a decidir.

En l'àmbit de l'església catòlica catalana, l'arquebisbe de Solsona³⁰ o l'influent abat de Montserrat³¹ avalen des de la jerarquia religiosa el dret a decidir i el procés sobiranista. Igualment diverses congregacions i col·lectius de base catòlics es situen en posicions favorables al dret a decidir i a la independència³², com per exemple la Companyia de Jesús, l'Editorial Claret o Justícia i Pau.

Diverses ONG, algunes d'àmbit internacional com Oxfam Intermón, federacions d'ONG i d'altres més petites com per exemple Pau i Solidaritat també estan en la línia del Dret a Decidir³³.

Igualment els Col·legis professionals d'arreu de Catalunya s'han sumat al moviment social en favor del Dret a Decidir³⁴. I també els esplais catalans³⁵, l'esport català³⁶, i així milers d'associacions diverses s'han sumat al Dret a Decidir.

---

27 <http://www.tv3.cat/videos/4976151/UGT-i-CCOO-a-favor-del-dret-a-decidir>

28 <http://www.europapress.cat/politica/noticia-consulta-lanc-ccoo-suneixen-per-defensar-dret-decidir-catalunya-social-20140318164249.html>

29 <http://www.sindicat.net/2013/desembre/decidir/comunicatconsell.php>

30 <http://www.europapress.cat/societat/noticia-larquebisbe-solsona-dret-les-nacions-superior-ben-moral-unitat-lestat-20130918094935.html>

31 <http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/711167-labat-de-montserrat-avala-el-dret-a-decidir.html>

32 <http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/-/690259-entitats-cristianes-signen-a-favor-del-dret-a-decidir.html>

33 <http://pactenacaccioext.wordpress.com/quant-a/>

34 <http://www.ceesc.cat/content/view/1856/850/>

35 <http://www.esplac.cat/es/els-esplais-catalansdecidim-decidir/>

36 <http://lajornada.cat/2012/11/22/lesport-catala-a-favor-del-dret-a-decidir/>

Aquests pocs exemples ens han de permetre visualitzar com la base social darrera el projecte d'incorporar a Catalunya directament al pol imperialista europeu és de molt ampli espectre i de gran transversalitat.

La burgesia nacional catalana ha articulat en aquests anys una sèrie de consensos socials entorn al seu projecte molt majoritaris, quasi absoluts. Aquests consensos socials, aquesta hegemonia, permet a la burgesia activar de manera sostinguda els mitjans de comunicació i propaganda, les forces polítiques, les institucions, els sindicats, el món de la cultura, els professionals, els catòlics, les ONG, etc. En resum tot l'espectre social català.

Aquesta operació mai vista al nostre país, almenys en aquestes magnituds, no pot representar una picabaralla interburguesa per captar uns milions en infraestructures i gestionar una oficina tributària pròpia. Pensar això és no conèixer aquest país, la seva història, l'estructura de classes i els factors socials que l'estructuren.

Per això el PCPC, des de l'11 de setembre de 2012, i rectificat posicionaments anteriors, identifica amb claredat que darrera d'aquesta massiva mobilització popular havia un objectiu estratègic ambiciós. Incorporar Catalunya directament a la cadena imperialista europea, i així setmana a setmana, mes a mes, s'ha anat confirmant.

La forma en com es planteja aquesta incorporació varia segons l'actor, i es deixa oberta en funció de la negociació amb el Govern espanyol, pot anar des d'un federalisme amb competències exteriors, des d'un confederalisme fins a la independència dins la Unió o amb un tractat de lliure comerç i d'associació com a pas previ a la plena incorporació a l'estructura imperialista.

4. La reacció del Govern espanyol i la burgesia central

La complexitat del procés sobiranista català no té reflex en l'estat Espanyol i la burgesia central. La reacció al projecte sobiranista català ha estat quasi unànime, tant en la tardança en identificar l'abast de l'ofensiva com un cop assumit que era una amenaça seria, en la negativa frontal als plantejaments de la burgesia catalana.

En un primer moment la reacció a les mobilitzacions massives i als posicionaments del Govern català estaven en la sintonia de que el que es pretenia era forçar certa negociació sobre autogovern, competències i finançament. És la famosa expressió de "l'alpiste"³⁷ i la "calentura".

Però es a partir de l'anticipació de les eleccions el 2012, i la declaració de sobirania del Parlament català d'inicis del 2013 que des del Govern espanyol i la burgesia central es comença a veure de forma seriosa el procés sobiranista català.

Per un moment imaginem-nos el que una hipotètica secessió catalana significaria per l'Estat Espanyol, el 16% de la població, on es genera el 20% del PIB i la principal via de connexió amb Europa, per citar unes poques magnituds.

La segregació de Catalunya per Espanya representaria un cop més fort que la pèrdua de Cuba i Filipines el 1898.

Però no només això, el procés català pot provocar un efecte dominó amb Euskadi, bé, de fet ja l'està provocant, i el PNB està definint els termes en que sustentarà el que anomenen "nuevo estatuto político para Euskadi"³⁸, en que es recupera les tesis del Pla Ibarretxe i s'aposta per la integració directe d'Euskadi a la UE en el marc d'un status confederal d'Euskadi.

Ara imaginem-nos que representaria per Espanya les sobiranies catalana i basca, una pèrdua del 24% de la població, el 26% del PIB i les dues úniques portes a Europa, entre moltes altres magnituds.

Un cop advertida la seriositat del procés sobiranista català s'han activat tots els engranatges de l'aparell propagandístic, polític, diplomàtic i fins i tot d'intel·ligència espanyols.

A nivell polític els dos principals partits d'àmbit nacional han tancat files en contra de la convocatòria d'un referèndum a Catalunya. El PSOE ofereix una alternativa federal que no contempla la integració directe de Catalunya a la

---

37 <http://www.elcorreo.com/vizcaya/rc/20130926/sociedad/debate-parlament-201309261424.html>

38 <http://www.deia.com/2013/11/25/politica/euskadi/el-pnv-activa-el-debate-para-alumbrar-el-nuevo-estatuto-politico-para-euskadi>

UE, mentre el partit de Govern simplement diu que utilitzarà tots els mecanismes legals per impedir la consulta i la secessió.

La diplomàcia espanyola s'ha activat fonamentalment dins la UE, i la burgesia espanyola s'ha erigit en defensora de la unitat de l'estat, el cas més significatiu és el del President del Banc de Santander, Emilio Botín³⁹.

L'organisme militar d'intel·ligència espanyol ha activat un pla "contra-independentista" de 10 milions d'Euros⁴⁰.

L'església espanyola també s'ha posicionat contra el dret a decidir i sectors militars i polítics parlen de suspendre l'Estatut d'Autonomia i d'intervenir militarment Catalunya⁴¹.

Els i les comunistes no podem situar fora dels nostres anàlisi la possibilitat d'una involució reaccionària del model d'Estat com a resposta a les aspiracions de la burgesia nacional catalana, tot dependrà del context internacional, europeu i de la correlació de forces entre les burgesies de l'Estat.

Una involució reaccionària que suspengui l'Estatut i la institucionalitzat catalana ens situaria en un marc polític que fa poc era impossible d'imaginar i que requerirà de la màxima coordinació dels i les comunistes a nivell estatal i de la capacitat per adaptar les nostres estructures, discursos i tàctiques a la nova realitat.

El més provable però es que el Govern Espanyol, amb l'ajut del PSOE i dels sectors d'UDC representats per Duran i Lleida intentin forçar un pacte de reforma del model d'Estat. Caldrà veure si la oferta en primer lloc sigui atractiva per la burgesia i la oligarquia que representa CDC i si ho és per ERC i els sectors socials que representa.

Es podria donar la situació que des de CDC s'intentés, davant una oferta de pacte, frenar el procés sobiranista. Aquest escenari podria provocar que ERC i el moviment social que s'ha creat desbordés a CiU.

Al moment de fer aquesta tesi, i segurament en el moment de la celebració de la conferència, les opcions estan i estaran molt obertes. No es preveuen grans canvis en les posicions de les diferents burgesies, tot i que la sortida normal seria una sortida pactada basada en una confederalitat que dotés a Catalunya de reconeixement i capacitat de tenir veu i vot a la Unió Europea.

---

39 <http://www.abc.es/espana/20140328/rc-botin-independencia-cataluna-imposible-201403281342.html>

40 <http://www.lavanguardia.com/politica/20130409/54371063164/cni-preparado-plan-diez-millones-detener-independencia.html>

41 <http://www.publico.es/politica/472068/belloch-el-senado-puede-suspender-la-autonomia-de-catalunya>

5. Per què un Estat català en el pol imperialista europeu

Aquesta és la pregunta del milió, el perquè de tot plegat. En els darrers dos anys els i les comunistes catalans hem estat atents a les notícies, al que es deia i al que no es deia, i ens és molt difícil avaluar, en el marc de la crisi sistèmica del capitalisme i en el marc de la reconfiguració del pol imperialista europeu, quin paper juga i a quins interessos respon aquesta proposta de la burgesia catalana.

És il·lús pensar que la burgesia catalana, la seva facció dominant, s'ha tirat a la piscina sense mirar si hi havia aigua o no. Partint d'aquesta premissa, diferim que la burgesia catalana fa una proposta que respon a uns interessos concrets del pol imperialista europeu i atlantista.

No tenim accés a l'alta informació dels centres de poder de la oligarquia, i per tant ens resulta impossible, amb la informació que tenim, arribar a una conclusió, però si podem deixar les opcions més plausibles.

En primer lloc ens cal veure que representa Catalunya en un taulell internacional complex i cada cop més violent. Catalunya és la porta sud de la UE, el complex portuari i logístic català és el més gran del sud d'Europa.

El complex portuari de Barcelona i Tarragona, estretament interconnectat i diversificat actua com un únic gran port, el sud, a Tarragona, s'especialitza en els hidrocarburs i el sector químic i petroquímic, el pol nord del complex portuari, s'ha convertit en el major port de passatgers de creuers i de trànsit de contenidors del Mediterrani⁴².

El projecte d'interconnexió amb ample europeu les línies de ferrocarril de mercaderies entre el port de Barcelona i França, i en un futur tot el corredor mediterrani, representaria que les mercaderies que arribin d'Àsia amb destí a Europa s'estalviarien quinze dies de trajecte, avui fonamentalment es descarreguen a Rotterdam.

L'aeroport de Barcelona s'està convertint un hub, especialitzat fonamentalment amb interconnexions amb els Estats Units, Israel, Qatar, Aràbia, Emirats, Singapur i Xina.

Al voltant de port i aeroport s'ha desenvolupat un pol logístic de grans dimensions, fonamentalment al Vallés Occidental i el Baix Llobregat.

Tot això sense comptar amb el potencial econòmic de l'eix provincial Barcelona-Tarragona, tant en producció industrial, serveis, turisme i un incipient pol d'I+D+i.

Un nou factor geopolític recent fa que Catalunya prengui una nova rellevància. La Crisi a Ucraïna, i la possibilitat d'una carestia del gas provinent de Rússia a

---

⁴² http://es.wikipedia.org/wiki/Puerto_de_Barcelona

Europa, fa que el gasoducte que connectarà Argèlia amb Almeria, Medgaz⁴³, prengui una nova importància. Els gasoductes que connecten el nord d'Àfrica amb Europa, tenen dos ramals, un a Itàlia que acaba als Alps i l'altra que acaba a Espanya, concretament a Almeria i a Còrdova.

El ramal espanyol, si es vol interconnectar amb França hauria de passar per tot el corredor mediterrani, per tant a Catalunya.

Com podem veure, Catalunya s'està configurant com la clau de pas dels fluxos de mercaderies i energia entre Àsia i Àfrica amb Europa, i per tant un territori de valor geoestratègic.

És obvi que una Catalunya fora d'Espanya, per volum és més fàcilment controlable. Salvant les diferències històriques i geogràfiques, Panamà es separa de Colòmbia per tenir un millor control sobre el canal.

Vist això, i tenint clara la importància de Catalunya en el taulell internacional podem buscar els "*primos de zumosol*" de la burgesia catalana. No cal que sigui un, poden ser varis o poden ser tots, des de les monarquies feudals àrabs, els EUA, Israel o Alemanya... tots poden tenir interessos en una Catalunya amb una independència formal i subsidiària d'una o diverses potències imperialistes. Però això ja entra en el terreny especulatiu, tot i que té altes dosis de lògica i de coherència amb els fets.

No podem ignorar aquest moviment de la burgesia nacional catalana dins del marc del procés de construcció europea. Europa va nàixer i continua sent una unió interestatal que constitueix un pol imperialista. Però els processos d'integració tant econòmics, d'infraestructura com polítics tendeixen a superar el concepte d'unió interestatal.

Avui en el discurs polític dels gestors del capitalisme no és estrany sentir que l'objectiu és construir una "Europa federal"⁴⁴, no aprofundirem en aquesta tesi sobre el tema ja que les implicacions son diverses i de calat, però el que està passant a Catalunya no es pot situar al marge d'aquest procés d'integració avançat que transcendeix els àmbits estatals i que vulguem o no afectarà a les sobiranes i als mapes polítics.

---

43 <http://es.wikipedia.org/wiki/Medgaz>

44 http://www.larazon.es/detalle_hemeroteca/noticias/LA_RAZON_469569/3691-alemania-empuja-para-lograr-la-europa-federal

6. La lluita de classes avui i l'imperialisme

El procés sobiranista s'ha d'emmarcar de manera científica en el context de l'actual fase imperialista del capitalisme, avui ens trobem a l'època iniciada després del triomf de la Revolució d'Octubre, caracteritzada per la transició del capitalisme al socialisme a través de les revolucions proletàries . És el moment de la superació de l'opressió nacional i de la destrucció del sistema colonial de la mà del socialisme-comunisme.

En aquesta darrera etapa es va produint un canvi tendencial en les noves coordenades de la lluita de classes, on la qüestió nacional esdevé un objectiu cada vegada més subordinat a l'estratègia principal de la classe obrera per alliberar-se de la dominació capitalista i avançar cap el poder obrer i la construcció del socialisme-comunisme. Així, els i les comunistes organitzem la lluita de la classe obrera fent de la contradicció capital-treball l'eix fonamental del nostre programa polític .

L'accelerada internacionalització del capital comporta la mateixa internacionalització de la classe obrera , que buscarà les formes de lluita que més afavoreixin el seu procés d'acumulació de forces contra les classes dominants , la unitat de la classe i el reforçament de l'internacionalisme proletari.

Com hem vist, en tot el document, el projecte de la burgesia està íntimament relacionat amb les necessitats de l'imperialisme, caracteritzat per l'increment de la internacionalització de l'economia capitalista, que implica un major grau d'interdependència i de sincronització dels cicles econòmics. Aquesta sincronització és inherent al procés de concentració i centralització del capital i la formació dels grans oligopolis que constitueixen el nucli dur del capitalisme mundial, la fracció que ordena i mana.

Quan parlem de que ens trobem en l'època de la transició del capitalisme al socialisme no és gratuït, el major desenvolupament de les forces productives, que porta a una creixent contradicció amb les relacions de producció capitalistes i permet assegurar que avui, com mai abans en la història, estan preparades les condicions materials per al trànsit a la societat socialista-comunista, convertint aquestes relacions de producció, basades en la propietat privada, en l'únic límit per a la satisfacció de les necessitats populars.

El desenvolupament actual de la crisi capitalista, com a part de la crisi general de l'imperialisme i factor d'agudització extrema de l'explotació que pateix la classe obrera i també de les contradiccions entre potències i blocs imperialistes.

Tots aquests factors, que actuen directament o indirectament sobre la base econòmica de les societats capitalistes, més d'hora que tard configuraran canvis transcendents en el pla de la superestructura. Dit en altres termes, les relacions dins de la piràmide o cadena imperialista són avui relacions

d'interdependència desigual, en el marc de les quals s'intensifiquen les contradiccions i s'avança a diferents ritmes (a causa de la llei de desenvolupament desigual sota l'imperialisme) cap noves correlacions de forces i noves formes de dominació.

Els termes en què es discuteix actualment de la qüestió nacional a Espanya i Catalunya, tant en el contingut com en la forma, no poden separar-se dels factors abans apuntats, al marge dels quals no es pot explicar científicament la contradicció que es desenvolupa en el plànol del bloc dominant oligàrquic-burgès i com interactua una burgesia nacional com la catalana amb un caràcter pendulant tal i com es defineix en el Primer Congrés del PCPC.

És en el marc del procés de concentració i centralització del capital a nivell europeu, del procés de construcció i articulació del bloc imperialista europeu per garantir el procés de concentració i centralització del capital i de les pugnes interburgeses dins l'Estat espanyol i de la necessitat de la burgesia nacional catalana d'inserir-se directament en el pol imperialista europeu que podem explicar i abordar de forma coherent el que succeeix a Catalunya en els darrers anys.

7. El PCPC davant la consulta i la nostra proposta nacional catalana

Hem vist el recorregut històric recent d'aquest procés, hem situat la composició de classes, el paper de les masses, la reacció del Govern Central, els elements geopolítics que juguen i l'etapa imperialista en que es situa aquest procés.

Hem definit com estem davant d'un projecte de la fracció dominant de l'oligarquia i la burgesia nacional catalana, que compta amb resistències internes i externes.

Hem definit com aquest projecte compta amb el suport massiu d'amplíssims sectors de la població catalana. Fins i tot com la quasi totalitat de l'esquerra, fins i tot l'"anticapitalista" està subordinada al discurs i als objectius de la burgesia nacional.

Hem vist quina és la resposta de la burgesia i la oligarquia central, i quines opcions de pacte o d'involució hi ha.

I per últim hem situat quin context internacional i quins factors geopolítics actuen sobre i sota aquest procés sobiranista.

Bé, i el PCPC què té que dir? Aquesta conferència nacional és justament per això, no ens podem quedar callats i dir simplement el que hem dit fins ara.

Fins avui la nostra posició ha estat balancejada, hem situat correctament el conflicte, hem sigut els únics que l'hem situat des d'una posició classista, i això ens situa en solitari. Hem dit que el projecte dels i les comunistes, que la nostra oferta a la classe obrera no pot ser subsidiària de cap burgesia, ni de la burgesia central espanyola ni de la burgesia nacional catalana.

Hem tingut des del minut zero una posició valenta, però ara cal concretar aquesta posició en una oferta i una proposta a la nostra classe. En primer lloc hem de definir quina posició prendre davant el referèndum, i en segon lloc quina Catalunya oferim a la nostra classe.

La primera qüestió, davant una consulta que probablement no es podrà realitzar⁴⁵, però que obliga a posicionar-se, des del PCPC hem de tenir molt clares les següents premisses:

- a) Els i les comunistes defensem el dret a l'autodeterminació de Catalunya i en general de tots els pobles. Per tant no ens podem situar contra el referèndum, els i les comunistes volem que es consulti al poble català sobre el seu futur col·lectiu.
- b) No votar, en cas de que es celebrés el referèndum serà la posició dels partits representants de la burgesia central (PSC, PP i C's). Com a

⁴⁵ <http://www.20minutos.es/noticia/2111657/0/artur-mas/elecciones-plebiscitarias/consulta-soberanista/>

comunistes no podem oposar-nos a que el poble català decideixi quina relació vol tenir amb la resta pobles de l'estat espanyol.

- c) La doble pregunta, i en general el procés polític, forma part del projecte de la burgesia, per tant els i les comunistes no podem optar per cap de les dues opcions proposades. Ni un estat burgés federat o confederat a Espanya ni un estat burgés independent, que a més es pretén situar en el marc de la UE i l'OTAN, son opcions per als i les comunistes. No podem dir-li a la classe obrera catalana que esculli cap d'aquestes opcions.

El PCPC té la necessitat de concretar la nostra proposta política a la classe obrera catalana sobre la qüestió nacional catalana.

Fins ara ens hem mogut en la reivindicació d'una Espanya Socialista de caràcter confederal, però és imprescindible definir amb claredat quina proposta es fa per Catalunya, que vol dir en el cas d Catalunya aquest "caràcter confederal".

I ho hem de fer des de la valentia política i la coherència ideològica. No ens podem deixar arrossegar per cap marea, ja sigui independentista ja sigui recentralitzadora. Per poder definir correctament la nostra proposta necessitem situar també varies premisses:

- a) La nostra proposta gira indiscutiblement entorn a la República Socialista Espanyola de caràcter confederal.
- b) Catalunya, com es demostra constantment, i com vam analitzar al nostre Congrés, és una nació, amb una estructura de classes concreta, i per tant amb una burgesia nacional diferenciada i que, per tant, defineix un marc de desenvolupament de la lluita de classes. I per tant compta amb un Partit Comunista d'àmbit nacional català.
- c) El desenvolupament històric de la nació catalana, el desenvolupament de la lluita de classes, la correlació de forces actual en aquesta lluita, situa d'una forma consistent el desig d'àmplies masses, que intuïm com a majoritàries, el desig d'un ple reconeixement polític del caràcter nacional català, i això s'expressa en diferents propostes que van des de la independència, al confederalisme.
- d) La qüestió nacional catalana no es soluciona amb la independència en el marc del capitalisme i de les pugnes interburgeses. A una hipotètica Catalunya independent en el marc del capitalisme, continuaran existint tensions nacionals alimentades per les diferents fraccions de la burgesia. El procés sobiranista que ens presenta la burgesia catalana no ho és realment, la sobirania del poble de Catalunya passa indiscutiblement per la democràcia obrera i la construcció del socialisme, com a base de superació de totes les opressions i conflictes de base nacional.

Per tant la plasmació d'aquest caràcter confederal en el cas català, si volem presentar una proposta coherent i que s'ajusti a la realitat del nostre marc

nacional d'actuació, no pot ser altra que una que reconegui el caràcter de nació a Catalunya i que es basi en la unió lliure de pobles lliures.

L'articulació de Catalunya en el caràcter confederal que defensem, ha de tenir com a centre el paper dirigent de la classe obrera catalana amb el seu Partit al capdavant, i conjuntament amb la classe obrera de la resta de l'Estat (en el cas que la revolució socialista es donés en el marc que avui és Espanya) construir l'Estat Obrer. El principi rector dels i les comunistes de l'estat i d'arreu del món és l'internacionalisme proletari, basat en la independència i unitat de la classe obrera a nivell internacional.

L'Estat Obrer, com a poder organitzat dels obrers i obreres revolucionaris per a la repressió de la contrarrevolució i la consolidació de la revolució, tindrà a Catalunya les característiques concretes de ser un marc nacional amb una burgesia de caràcter nacional a la que caldrà seguir combatent tant física com ideològicament, amb una classe obrera que s'erigirà en classe nacional i que construirà el Socialisme amb la resta d'obrers de l'Estat espanyol si es donés el cas.

Avui estem en un moment de la història de la humanitat convuls, les pugnes interimperialistes s'aguditzen, a Europa veiem com la concentració i centralització del capital supera el marc dels estats-nació tradicionals, reforçant les tendències a crear les superestructures adequades a aquests processos de concentració i centralització, l'Estat espanyol tendeix a la reacció i al centralisme, mentre la burgesia catalana llança una ofensiva per a la seva incorporació directa al pol imperialista europeu, a nivell internacional les pugnes interimperialistes pel control dels recursos i les rutes de distribució és resolen de forma cada cop més violenta.

En aquest context és difícil predir amb exactitud en quin mon ens tocarà lluitar. D'aquí a 5, 10 o 20 anys no podem saber si seguirem formant part de l'Estat Espanyol, si la UE serà un Estat o s'haurà desintegrat, etc.

La nostra proposta a la classe obrera catalana passa per afirmar que la sobirania nacional només es pot assolir en Socialisme. La sobirania que proposem a la classe obrera catalana i al conjunt de capes populars es basa en:

1. Catalunya és una nació, i per tant defensem que la classe obrera catalana i les capes populars son un subjecte polític que defineix, sense cap límit temporal ni tutela externa, com es relaciona amb la resta de pobles d'Espanya i del món. El Partit Comunista del Poble de Catalunya defensa que la classe obrera catalana ha de ser la classe nacional en el poder amb la missió de construir el socialisme a Catalunya, de forma sobirana i regint-se pels principis de l'internacionalisme proletari.
2. El Partit Comunista del Poble de Catalunya, com a Partit de Classe nacional català, desenvolupa el seu combat en el marc de l'Estat

espanyol conjuntament amb el seu Partit germà, el PCPE, i fem nostra la proposta de República Socialista de caràcter confederal, ja que reconeix i respecta el caràcter nacional català i l'exercici de la plena sobirania nacional en els termes que el PCPC defineix al punt anterior.

3. Qualsevol canvi en el model d'Estat que el capitalisme imposi a la classe obrera catalana, ja sigui en forma de major sobirania formal o en forma de recentralització de l'Estat Espanyol, no afecta a la proposta que hem definit anteriorment en el punt 1.

Es molt probable que en aquest procés sobiranista ens trobem davant escenaris variables i durs, es pot suspendre l'Estatut d'Autonomia, o pot haver una declaració unilateral d'independència, o pot haver un pacte confederal, poden segrestar les urnes i prohibir el referèndum o podem tenir eleccions plebiscitàries.

Els escenaris son diversos i molt oberts. Els i les comunistes catalans tenim el compromís i el deure històric de mantenir-nos fermes, tot i estar en una posició difícil d'entendre i d'explicar. Però els escenaris que ens situï la burgesia i la dificultat per situar els plantejaments dels i les comunistes catalans en aquest difícil context no ens han de distreure de la nostra línia estratègica d'aliança directa del Partit Comunista amb la classe obrera i capes populars expressada en el Front Obrer i Popular cap el Socialisme

El PCPC en aquests moments difícils estem convençuts i així ens ho han expressat que comptem i comptarem amb el suport del nostre partit germà d'àmbit estatal, el PCPE. Aquesta qüestió afecta a la classe obrera del conjunt de l'Estat espanyol, i per això el diàleg i l'intercanvi entre els dos Partits haurà de ser constant, tenint sempre present que el procés sobiranista es produeix a Catalunya, i que per tant els i les comunistes catalans, el PCPC, és part fonamental que pren el pols a la situació dia a dia.

Avui la vigència de José Díaz quan al referir-se a Catalunya és total, així quan deia: *"Queremos que las nacionalidades de nuestro país -Cataluña, Euskadi y Galicia- puedan disponer libremente de sus destinos ¿por qué no? Y que tengan relaciones cordiales y amistosas con toda la España popular"*⁴⁶ s'expressa el compromís de tots els i les comunistes marxistes-leninistes amb la llibertat dels pobles d'Espanya.

Al referir-se a les relacions entre els comunistes catalans i espanyols deia *"Necesitamos también estrechar nuestras relaciones con los Partidos de Cataluña y Euskadi. Nuestras relaciones con los partidos hermanos de Cataluña y Euskadi son excelentes, desde el punto de vista de la compenetración de la línea política y tática. Sin embargo, particularmente en lo que respecta a Cataluña, es necesario que nuestras relaciones sean aún mas estrechas desde el punto de vista orgánico. Hay que efectuar*

⁴⁶ José Díaz, Tres años de lucha. La España Revolucionaria, pág 34

*intercambios permanentes de experiencias entre los miembros del Comité Central del Partido Socialista de Cataluña y los del Comité Central del Partido Comunista de España para elaborar la línea política y táctica común, y marchar estrechamente unidos en la solución de todos los problemas que nos plantea la situación actual.*⁴⁷. En aquest discurs el camarada Díaz expressa amb claredat la necessitat d'unitat i coordinació de les dues realitats partidàries dels comunistes a l'Estat, l'espanyola i la catalana.

Les dues expressions dels comunistes a l'Estat espanyol han d'estar més unides que mai i han d'articular un marc fluid de relació que garanteixi aquesta unitat des del respecte innegociable a les dues realitats organitzatives.

El Partit Comunista del Poble de Catalunya, com el Partit marxista-leninista d'àmbit nacional català, té la responsabilitat històrica de situar a la classe obrera en el centre de qualsevol procés polític, orientant a la nostra classe a organitzar-se per conquerir el poder i construir el Socialisme, res més ens motiva, res ens pot distreure.

Visca el Partit Comunista del Poble de Catalunya!

Per la República Socialista! Tot per a la Classe Obrera!

---

47 José Díaz, Tres años de lucha. Por la unidad hacia la victoria, pàg 185

Resolució de la Conferència Nacional del PCPC sobre la qüestió nacional i el procés sobiranista sobre la posició política del PCPC davant la consulta

El Partit Comunista del Poble de Catalunya, en el marc de la Conferència Nacional sobre la qüestió nacional i l'anomenat procés sobiranista, pren posició davant la consulta convocada pel proper 9 de novembre per la majoria de forces polítiques del Parlament català.

En primer lloc, el PCPC reitera que sempre ha defensat i defensarà el dret del poble de Catalunya a l'autodeterminació, en virtut del caràcter nacional de Catalunya i per tant del caràcter de subjecte polític del poble català.

En segon lloc, el PCPC entén que el dret a l'autodeterminació de Catalunya no és un dret merament formal, i que el seu exercici no té que tenir restriccions polítiques i temporals, i que per tant, aquest dret inclou la capacitat del poble de Catalunya d'independitzar-se de l'Estat espanyol.

En tercer lloc, el PCPC crida al conjunt de la classe obrera catalana a participar a la consulta i a fer efectiu el dret a l'autodeterminació de Catalunya.

Per últim, el PCPC, davant la doble pregunta acordada i en general davant tot el procés definit com a sobiranista, considera que tot el 'procés' està en funció dels interessos de la burgesia catalana per tal d'integrar a Catalunya en el pol imperialista europeu i a l'OTAN. La classe obrera catalana no té res a guanyar sota el projecte de la burgesia i l'imperialisme, i per tant cridem a exercir el vot en clau de protesta introduint paperetes que manifestin el rebuig a la UE i l'OTAN.

En el capitalisme, dins de les estructures econòmiques, polítiques i militars de l'imperialisme europeu i nord-americà no hi ha sobirania. No podem parlar d'una Catalunya sobirana sota la bota de l'imperialisme.

La classe obrera catalana darrera les banderes de la burgesia, només trobarà misèria, guerra i explotació.

El Partit Comunista del Poble de Catalunya crida al conjunt de treballadors i treballadores de Catalunya a no deixar-se enganyar pels nacionalismes espanyol i català. Només existeix una classe obrera internacional i la classe obrera catalana només trobarà llibertat i sobirania en el Socialisme i exercint l'internacionalisme proletari per fer del capitalisme història.